

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 marca 2016 r.

Pozycja 142

POSTANOWIENIE

z dnia 26 lutego 2016 r.

Sygn. akt Ts 114/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Rymar – przewodniczący
Andrzej Rzepliński – sprawozdawca
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 marca 2015 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 175 § 1 i art. 194 § 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2012.270, ze zm.; dalej: ppsa) z art. 2 w zw. z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 1 i art. 190 ust. 4 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 24 listopada 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Jak stwierdził, skarżący nie wykonał zarządzenia sędziego TK z 29 kwietnia 2015 r., w którym został wezwany do uzupełnienia braków formalnych skargi. Nie załączył bowiem postanowienia Sądu Rejonowego w T. z listopada 2014 r. o ustanowieniu dla niego pełnomocnika z urzędu do sporządzenia rozpatrywanej skargi, co więcej, nie wykazał, że oba kwestionowane w skardze przepisy były podstawą postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z sierpnia 2014 r., ani nie określił sposobu naruszenia przez te przepisy swoich konstytucyjnych wolności lub praw. Ponadto Trybunał stwierdził, że art. 175 § 1 ppsa nie był podstawą postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z sierpnia 2014 r. o odrzuceniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego. W ocenie Trybunału skarżący nie sformułował też argumentów, które uprawdopodobniłyby postawione w skardze zarzuty niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów.

3. W zażaleniu na postanowienie Trybunału z 24 listopada 2015 r. skarżący podniósł, że w odpowiedzi na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi podał sygnaturę sprawy, w której aktach znajduje się postanowienie o ustanowieniu dla niego pełnomocnika z urzędu do sporządzenia rozpatrywanej skargi. Jak podkreślił przy tym, „neguje istnienie

przymusu adwokackiego w postępowaniu przed sądami administracyjnymi co do zasady”. Wymóg ten nie jest bowiem w jego przekonaniu dostatecznie uzasadniony przez ustawodawcę i nie ma racjonalnych lub konstytucyjnych podstaw do jego stosowania. Zdaniem skarżącego niekonstytucyjna procedura sądowoadministracyjna miała w zaskarżonym przez niego zakresie bezpośredni wpływ na naruszenie jego prawa do sądu. Wraz z powołaniem się na orzecznictwo Trybunału skarżący zaznaczył, że przedmiotem kontroli zainicjowanej wniesieniem skargi konstytucyjnej może być nie tylko przepis wskazany w *petitum* rozstrzygnięcia lub jego uzasadnieniu, lecz także przepis tam niewymieniony, ale mający bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie. W przekonaniu skarżącego „brak obfitości wywodów uzasadnienia pisma procesowego nie stanowi jego braku formalnego. Ustawodawca nie zastrzegł bowiem w żadnej normie prawa materialnego lub procesowego, że dopiero po sporządzeniu przewodu doktorskiego w przedmiocie sprawy pismo procesowe ma stosowną formę lub treść”. Jak ponadto zauważył, przesłanką wniesienia skargi konstytucyjnej jest fakt naruszenia konkretnej normy Konstytucji przez konkretną normę prawa zastosowaną w konkretny sposób. Opis tego faktu nawet ogólnikowy, lecz mający jednoznaczny charakter, powinien być – zdaniem skarżącego – wystarczający do przyjęcia skargi konstytucyjnej do merytorycznego rozpoznania.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 134 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1064, ze zm.) w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie na etapie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b *in fine* w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 ustawy o TK z 1997 r.). Na etapie rozpoznawania zażalenia Trybunał Konstytucyjny bada – w zakresie zarzutów sformułowanych w tym środku odwoławczym – czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

3. Trybunał wskazuje, że skarżący nie uzupełnił braków formalnych skargi zgodnie z zarządzeniem z 29 kwietnia 2015 r. Nie doręczył on postanowienia Sądu Rejonowego w T. z listopada 2014 r. o ustanowieniu dla niego pełnomocnika z urzędu do sporządzenia niniejszej skargi. Przede wszystkim jednak nie wykazał, że oba zakwestionowane przez niego przepisy były podstawą postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z sierpnia 2014 r., ani nawet nie podjął próby wyjaśnienia, w jaki sposób przepisy te naruszyły wskazane w skardze wolności lub prawa konstytucyjne skarżącego. W kwestii tej oświadczył jedynie, że podtrzymuje stanowisko przedstawione w skardze konstytucyjnej.

W zakwestionowanym postanowieniu Trybunał słusznie zatem ustalił, że skarżący nie uzupełnił braków formalnych skargi konstytucyjnej, co stanowiło samodzielną podstawę odmowy nadania jej dalszego biegu (na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 ustawy o TK z 1997 r.).

4. Niezależnie od powyższego Trybunał odniósł się do pozostałych zarzutów sformułowanych w zażaleniu.

4.1. Trybunał przypomina, że skarżący jako orzeczenie, z którym wiąże naruszenie swoich wolności lub praw konstytucyjnych, wskazał postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z sierpnia 2014 r. o odrzuceniu zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Postanowienie to zostało wydane na podstawie art. 194 § 4 ppsa, zgodnie z którym zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej powinno być sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego. Trybunał trafnie zauważył, że podstawą wydania tego postanowienia nie był pierwszy z zakwestionowanych przepisów, tj. art. 175 § 1 ppsa, który wprowadza taki wymóg w odniesieniu do sporządzenia skargi kasacyjnej. Ogólna uwaga skarżącego, zgodnie z którą przedmiotem kontroli zainicjowanej wniesieniem skargi konstytucyjnej może być nie tylko przepis, na który sąd powołał się wprost w rozstrzygnięciu lub jego uzasadnieniu, pozostaje bez związku z powyższą konstatacją Trybunału.

4.2. Ponadto Trybunał podkreśla, że – wbrew przekonaniu skarżącego – do spełnienia przesłanek dopuszczalności skargi konstytucyjnej nie jest wystarczające wskazanie zakwestionowanego przepisu prawa i naruszonej przez ten przepis normy Konstytucji. Konieczne jest uzasadnienie zarzutów sformułowanych w skardze, które powinno uprawdopodobniać niekonstytucyjność zaskarżonej regulacji, a to oznacza, że skarżący musi wywieść z zaskarżonych przepisów określoną normę, podać właściwe wzorce kontroli konstytucyjności tej normy zawierające prawa podmiotowe przysługujące osobom fizycznym lub prawnym i – przez porównanie treści wynikających z obu regulacji – wykazać ich wzajemną niezgodność. Powyższego skarżący nie uczynił pomimo wezwania do uzupełnienia braków formalnych skargi w tym zakresie. Trybunał zauważa przy tym, że znaczenie ma nie obszerność skargi (liczba jej stron), lecz konkretna argumentacja mająca uzasadnić stawiane zarzuty, a tej skarżący nie przedstawił. Potwierdza to treść zażalenia, w której ogranicza się on do stwierdzenia, że przymus adwokacko-radcowski nie jest dostatecznie uzasadniony przez ustawodawcę.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na sentencji.